

ZPRAVODAJ!

DIVADELNÍ HOBBLÍK & MUMRAJ! 2004

„Snažím se nedělat průsery“

/svěřil se nám graffiti boy Lukáš Toman/

Sedíme v hospodě, z popelníku se kouří a vrchní nám právě přinesla první pivko. Okolo vládne příjemná atmosféra a my si povídáme s jedním z hodonínských „writerů“. Pro laiky je to jeden z těch kluků, co tzv. hanobí zdi veřejných objektů. Tak zní názor některých našich spoluobčanů, kteří „umění ulice“ odsuzují. Ne všichni ale sdílí stejný názor na tuto subkulturu. Na první pohled Lukáš vypadá jako typický kluk ze sousedství, má jen trochu neobvyklý koníček. Jeho největší zálibou totiž je sprejování po zdech budov, vlaků, garáží ... Není to jen hobby, je to jeho láska, smysl života. Většinu volného času tráví sezením s kamarády v hospodě, posloucháním hudby a především zdokonalováním se v tvorbě graffiti. Většina věcí v jeho blízkosti se točí kolem hip – hopu. S tím jsou spojené i jeho názory.

Kdy a proč jsi s graffiti začal?

No, já ani nevím, prostě jsem se jednou k tomu nachomýtl a nějak mě to chytlo. Nesledoval jsem práce ostatních, a ani jsem se nesnažil jejich práce kopírovat. Vzal jsem si jen tak blok a tužku a začal si kreslit. Je to už asi osm let, přesně si to nepamatuju.

Kde čerpáš inspiraci pro své výtvary? Kde na to bereš peníze?

Inspiraci vidím všude kolem sebe. Když jdu něco kreslit, vlastně ani nevím, jak to bude vypadat. Všechno záleží na náhodě a na tom, kolik času budu mít:-) Prachy šetřím, kde můžu. Z brigád a tak.

Narážíš tím na to, že máš občas problémy s policií nebo lidmi, co tohle neradi vidí?

No, abych pravdu řekl, mám ještě rok podmínku, a tak se snažím nedělat nějaký průsery. Ne všichni lidi tohle chápou, a proto je to občas o hubu. Paradoxní je, že veřejně prospěšné práce, které jsem musel kvůli ilegálním graffiti odpracovat, jsem si odčinil zase graffiti ... /dokončení na str. 10/

/poslední den v Hodoníně/so 28 / 2
10:00**Vražda v klášterní ulici / Eugene Labiche**
DS Velká Bystřice // Velká Bystřice DHso 28 / 2
13:00**Slavnostní vyhlášení výsledků**
přehlídek
Losování vstupenek**//anketa//****Anketa se soubory, organizátory, technickou, administrativní složkou a dalšími****NAJIVNÍ divadlo z Vyškova***Jak se vám tady líbí ?*

Moc se nám tady líbí, opravdu moc. Ale vám už nic neřekneme... To zas bude inteligentní rozhovor! (drobné předstírání uraženosti, ale posleze se přeci jen rozpovídávají...). Vracíme se opět k otázce: *Jak se vám tady líbí?*...tak znovu opakují, že je to tady skvělí. *Dáša:* „Ze začátku tady netekla teplá voda, ale teď je to už dobrý. No z hlediska úrovní sprch, horší už to snad bylo jen na mym táboře, ale tam jsme neměli sprchy žádné. Tam jsem se sprchovala tak třikrát, ale pak mi to zakázali, protože jsem vypotřebovala vodu, kterou měli do kuchyně. Slečny, které nám zařídily ty sprchy ve škole (Iva a Zuzka) jsou fakt skvělé.

Co říkáte na ostatní soubory, jak se vám líbila představení?

Prkno bylo skvělé. To bylo zatím to nejlepší co jsem tady viděla (Iva). 17:00 (23:00 po představení Iva nadšeně chválí *Romanci pro křidlovku*).

Divadelní soubor Pária*Jak se vám tady líbí?*

Samozřejmě líbí se nám tady to kolem toho. Teda zázemí. A taky to , že je to zadarmo, je tady dobrá atmosféra, celkem dobrej ten prostor, příjemný lidi z organizace, a to je super.

Jak jste spokojeni s porotou?

My jsme za tu dlouhou dobu, co to děláme, zvykli přijímat kritiku poroty a nějak ji reflektovat. Ale oni nějak nic moc neřekli. My jsme byli zaraženi z toho, že porota byla nakonec dost měkká, protože ti Kudličkovci to tak špatně nesli. A taky, co se týče kritiky toho včerejšího představení Hrubína, tak se tam babrali prostě v detailech o osvětlení, který podle mě na amatérském divadle zas tak podstatný nejsou a nevěnovali se tomu, proč ta hra byla taková jaká byla, a proč neměla tu šťávu.

Byli jste tady i minulý rok?

Ne, minulý rok jsme tady nebyli.

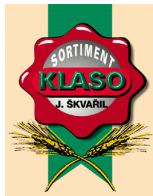
Přijedete příští rok?

Určitě. Jestli budeme ještě pohromadě. Jestli se nerozpadneme.

Studujete na vysokých školách, jaký obor?

Ekonomii... já studuju čtvrtým rokem medicínu. Všichni jsme absolvovali na stejném gymplu v Brně, jsme z různých tříd a různých věků a tak dál. ...Mně se tady nelíbí ten prostor, je to zbytečně velký na amatérský divadlo. Mělo by to být spíše studiového typu.

/redakce/

//sponzoři//**//soutěž DNES//****Vstupenky jsou slosovatelné!!**

Losování proběhne při příležitosti Slavnostního vyhlášení výsledků v sobotu ve 13:00 v Sále Domu kultury Homí Valy. Soutěží se o zahraniční zájezd do Chorvatska pro dvě osoby, který věnovala CK TOMI Tour, a dvě jízdenky do Londýna se Student Agency.

| STUDENT | AGENCY |

//amatérské divadlo//

O festivalech za českými hranicemi

Ačkoliv se právě nacházíme na českém festivalu, nejsem určitě jediná, koho by zajímalo, jak se dělají a především vypadají festivaly zahraničí. S potěšením jsme zjistili, že i zde mají některé soubory zkušenost se zahraniční účastí. Poprvé většinou soubory do ciziny vyjíždí za dobrodružstvím, které na ně čeká, a když se vše podaří, rádi se tam vrací. Stejně jako u nás, vznikají i tam nová přátelství, ale hlavně soubory mají možnost objevit, jak dělají divadlo ostatní národy, což je velice inspirativní.

Od Vládi Brotana jsme se dozvěděli, že např. ve francouzském městě **Rouan** se koná nesoutěžní frankofonní festival, který nemá klasickou podobu přehlídky, jež by se odehrávala na jediném místě, ale všechny soubory se sjedou na jakési základně, a potom se podle připraveného harmonogramu rozjedou po okolních vesnicích a městečkách, kde prezentují svá představení. Během několika dní se tedy všechny soubory vystřídají na všech místech, hrají v kulturácích pro děti ze školek a škol nebo obyčejné lidi. Podle slov Bruta, je to vcelku náročné, protože se stávalo, že některé dny hráli i tři až čtyři představení za den, a to už člověka někdy nebaví.

Amifran v rumunském Aradu se už víc podobal našim festivalům, protože šlo o soutěžní festival pro francouzsky mluvící divadla, jež se konal na jednom místě. Kromě národních souborů tam byly spolky z okolních i vzdálenějších zemí, které ovšem do soutěže zařazeny nebyly. Zahraniční soutěže se s našimi shodují v zajištění ubytování, ale navíc se tam dost často objevují tzv. ateliéry, které pomáhají hercům v rozšíření obzorů a hlavně je seznamují s různými pohledy na dramatickou tvorbu, což je pro ně jistě velkým přínosem. Jistě se podobné dílny dělají i u nás, ale není to tak obvyklé jako v zahraničí. Každý si mohl vybrat ateliér, kterého se chtěl zúčastnit. Největší zájem byl překvapivě o loutkoherectví.

Zajímavé postřehy o amatérském divadle jsme se dozvěděli také od dalších, třeba Stanislava Zajíčka, šéfa souboru Pária. Např. ochotnická divadla v Itálii prý, na rozdíl od Poláků, plných energie, působí spíše pohádkovým nadýchnutým dojmem malovaných divadel s kulisami, kostýmy a sborovými zpěvy. V Anglii zas divadelní soubory do jednoho působí dojmem, že tam vystupují lidi, kteří si mohou zahrát divadlo jenom když jsou malými dětmi. Zároveň platilo, že čím jsou neschopnější, tím mají větší kvalifikaci, aby na to pódium vystoupili. Když je holčička tlustá a neohrabaná, tak z ní udělají akrobatku, když neumí artikulovat, tak bude zpěvačka. Aby člověk, který je bez nadání, a ví, že už nikdy nebude mít možnost vystupovat na pódium, si to vyzkoušel alespoň v dětském věku.

Příští ročník hodonínského festivalu slibuje rozšíření svých divadelních řad o zahraniční soubory, takže budete moci porovnat i vy ostatní, jak se dělá divadlo jinde.

/Judita Hoffmanová/

//recenze//

Náctiletí na cestě ...možná i na planetu malého prince

M! / DS DIALOG / CESTA NA PLANETU MALÉHO PRINCE

režie Karel Hoffmann // 27 / 2 / 04

V pátek brzy ráno se nám ve svém představení *Cesta na planetu malého prince* představilo Divadelní studio Dialog z Brna. Zpívali, tančili a ve své inscenaci oslovili hlavně publikum v pubescentním věku. Překvapujícím je, že scénář napsal pan Karel Hoffmann, který do této věkové skupiny nepatří.

Hlavní postava Martin, dal by se velmi jednoduše přirovnat k Šafránkovi z Básníků avšak v mladší verzi, je obyčejný chlapec, zřejmě po dovršení patnácti let. Od svých vrstevníků se odlišuje snad jen tím, že má mírné intelektuální sklony. Životním cílem Martina je, vyspat se s nějakou dívkou. Má ale problém: musí se zamilovat, protože bez lásky mu TO prostě nejde. Lehká děva Magda mu tak nemůže vyhovovat. Hrdina trpí, jeho kolegové mají ve věci větší úspěch. Drahou polovičkou našeho, sexuálním pudem trýzněného protagonisty, je Petra. Ona chce lásku, je osamělá. Když si je citem jistá, ztrácí zábrany a také TO chce. Jenže jinak, hezky... a hra končí, dobrá věc se podařila, tam, na seniku, a spolužáci i kamarádi fandí...!

Celé představení je zabalené do písniček, které již dlouho stály ve skříni, již asi od 60. let. Muselo přijít studio Dialog, vzít je, oprášit a vložit do úst svým mladým hercům. Nebyl to však retro návrat, jako např. v Rebelech. Vše bylo vsazené do dnešní doby. Písňe se jevily trochu stereotypními, s podobnými melodiemi a stejně zpívané. Výtvarná stránka jeviště působila jednoduše, přehledně. Hlavně ve scéně v kině si dekorace pěkně zahrály, stínohra promítaného filmu byla velmi efektní. Motiv Malého prince, který je použit v názvu hry, byl pouze krátce a povrchně zmíněn. Možná by bylo vhodnější inscenaci přejmenovat a použít nějaký, pro publikum, jemuž je titul určen, lákavější název.

Autoři charakterizovali své představení jako: „*poetické leoporelo, na téma lásky s věčně zelenými písničkami*“. Každý si může pod pojmy poetický a láska představovat něco jiného a stejně tak v této hře vidí různé osoby různé významy. Já si například udělala obrázek o tom, jak nás vnímá určitý typ střední generace, a po pravdě řečeno, je mi z toho trochu smutno. Ale vidět na jevišti třicet s elánem zpívajících i tancujících lidí, je pro mne dostatečnou satisfakcí.

/Marie Honzиковá

//recenze//

Vaudeville

(...) je životu tím, čím je kloub loutky pro chůzi člověka, tj. vyumělkovaným přeháněním přirozené ztuhlosti věcí (Bergson)

M! / Divadlo Pária / LESKLÉ POVRCHY

režie Stanislav Zajíček // 27 / 2 / 04

Divadlo Pária, Lesklé povrchy. Hra obsahuje scénky humorné i drastické, písničky a dokonce lidový taneček.

Vznikl tak tvar formálně podobný televizním estrádám, do jehož dramaturgického křesla zasedl lehce cynický intelektuál.

Hlavním motivem je samota stupňovaná moderním stylem života, jehož představa spokojeného člověka je povrchní pozlacenou slupkou bez obsahu. Svět Lesklých povrchů je místem ovládaným rubrikami pro teenagery, jehož čas je odměřován výdělkem britské modelky, která má za koníček (kolektivní hru) fotbal, a proto nikdy nebude sama. Pro ty, kteří tento svět přijali, představu přijmou.

S hlavním motivem (a názvem) koresponduje zpracování – v intencích postmoderny si Páriové nezávazně pohrávají s povrchy, berou si kde se jim zachce. Tlustá dívka se pro diskriminaci vrstevníky namísto časopisy obklopí plejádou velkých literárních samotářů. Přístup tlusté dívky ke klasice je pro představení typický: Crusoe zemře osamocen na chřipku, Odysseus se domů nikdy nedostane, Samsa se zakuklí a stane se z něj krásný motýl. Jak uvádí autor Stanislav Zajíček ve hře, je možné zaslechnout několik veršů českých básníků, brněnského Milana Ohniska, pražského Ivana Wernishe i jednu repliku satirika J. R. Picka. Parafrazuje se sklepácká Besídka i Taking off, a to pouze příkladem, protože celé představení působí jako konglomerát citací, a iluzí, variací apod. na velké množství děl a autorů. Množství zpracovaného materiálu, jenž i při nejlepší vůli je pro diváka takřka nemožné plně dešifrovat, je asi z nejslabších článků inscenace, zapříčiňuje kolísání v rytmu a může působit unavujícím dojmem. A to i díky nevhodnému prostoru, inscenaci tohoto typu více sluší intimnější scéna než kukátko rozměru hodonínských. Na druhou stranu, jsou jednoznačnou devízou souboru právě invenčnost, poměrně kvalitní herecký soubor a nadšení. Lesklé povrchy jsou (i přese vše) zábava, oscilující od pokleslých lesklých povrchů k tématům vážným. Při jednom z nejpovedenějších skečů, ve kterém za sborového zpěvu písně *Jdou vojáci, jdou vojáci* znásilňují dívku, běhá mráz po zádech. Nezbývá než přát souboru více repríz, aby ještě mohly na své inscenaci pracovat a podle reakcí publika vychytávat mouchy.

/VáclavVomáčka/

//amatérské divadlo//

Kalendář akcí amatérského divadla

Náchodská prima sezóna

Celostátní přehlídka studentského divadla

Náchod 3.–7. května 2004

(Uzávěrka doručení přihlášek je na IPOS – ARTAMA v úterý 30. 3. 2004)

Šrámkův Písek 2004

Celostátní přehlídka divadla „V Pohybu“

Pod patronací města Písku, 43.ročník

28.–30. 5. 2004

(uzávěrka doručení přihlášek na ARTAMU je úterý 30. 3. 2004)

Setkání mladých amatérských divadelníků Šumperk

14.–22. 8. 2004

Krajské přehlídky

(některé budou fungovat směrem k ŠP, jiné k Náchodské prima sezóně, většinou oběma směry).

Kraj Praha

„Stodůlecký Píseček“ – Praha (ŠP, NÁPRS)

5.–7. 3. 2004

Prima setkání ve Strašecí – Nové Strašecí (středočeská postupová přehlídka studentského divadla), (NÁPRS),

19.–21. 3. 2004

Jihočeský kraj

Dačické kejklování (FEMAD/DT, ŠP, NÁPRS)

Termín: 5.–7. 3. 2004, uzávěrka přihlášek 31. 1. 2004

Plzeňský kraj a Karlovarský kraj

Oblastní přehlídka mladého divadla Ostrov (ŠP, NÁPRS)

Termín: 26.–28. 3. 2004

Ústecký kraj

(Přehlídka s výběrem na ŠP není známa. O pořádání přehlídky s výběrem na NÁPRS uvažuje Dům dětí a mládeže Bílina, informace na tel.: 417 821 578)

Liberecký kraj

Modrý kocour – Turnov (ŠP, NÁPRS, případně jiné)

Termín: 27. 2.–29. 2004

Královéhradecký kraj

Audimafor – Kostelec nad

Orlicí (ŠP, NÁPRS, WP)

Termín: 19.–21. 3. 2004

Pardubický kraj

Tyjátr na trati 2004 – Česká Třebová (ŠP, NÁPRS, WP)

Termín: 25.–28. 3. 2004

//amatérské divadlo//

Kraj Vysočina**JID 20. 4. 2004 – Jihlava (ŠP, NÁPRS)**

26.–28. 3. 2003

Třešťské divadelní jaro (FEMAD/DT, PR, ŠP) - otevřeno nejen pro kraj Vysočina

6.–20. 3. 2004 (s mezerami)

Jihomoravský kraj**Jamí divadelní festival – Brno (ŠP)**

23. 2. 2004

Pořadatel: KPU v ČR a divadlo Polárka

Kontakt: Vladimír Michal, Musilova 2a, 614 00 Brno;

tel.: 601 543 427

e-mail: vmichal@atlas.cz**Prima sezóna Brno (NÁPRS)****Krajské kolo přehlídky studentského divadla**

15.– 19. 3. 2004

Pořadatel: Centrum volného času Ulita, Stamicova 7, Brno

Kontakt: Veronika Rodriguezová; tel.:547 250 248,

e-mail: vr.domecek@seznam.cz

Uzávěrka přihlášek: 28. 2. 2004

Zlínský kraj

(Regionální přehlídka pro Zlínský kraj není v současné době známa.)

Národní přehlídky**„Malé jevištní formy“ – Valašské Meziříčí (pro soubory ze Zlínského, Olomouckého a Ostravského kraje)**

25. – 27. 3. 2004

Divadlo v trávě

12. ročník

Bechyně

23. – 25.července 2004

Wolkrův Prostějov

Celostátní festival poezie

22. – 26.června 2004

53. Loutkářská Chrudim

Celostátní přehlídka amatérského divadla

Chrudim: 30.6. – 6. 7. 2004

Krakonošův divadelní podzim

35. národní přehlídka venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou

9. – 16.října 2004

Popelka

23. ročník Národní přehlídky amatérského činoherního divadla pro děti

10. – 14. 11. 2004

V. Národní přehlídka seniorského divadla

Znojmo

19. – 21.listopadu 2004

Znojmo

Veškeré další informace: <mailto:artama.divadlo@volny.cz>

7\ DIVADELNÍ HOBBLÍK & MUMRAJ! 2004

//recenze//

„Nejlepší zvířecí divadlo, které znám“

H / Ořečovské divadlo / ZRZAVÁ SUBRETA
ANEB ZVÍŘECÍ DIVADLO

režie Vlastimil Peška // 27 / 2 / 04

Dnešní den byl zatím nejlepším z hlediska divadelního dění na festivalu, hlavně kvůli odpolednímu výstupu souboru Čára a večer z hobblikové skupiny Ořečovského divadla. Návštěvnost večerních představení festivalu Hobblik nebývá velká, zatím se nepodařilo hodonínské publikum dostatečně vtáhnout do festivalového dění, ale to je úkol pro organizátory do dalších ročníků. A tak, i když na Ořečovské divadlo přišlo večer jen kolem šedesáti lidí a sál byl naplněn chladem, který přirozeně navozoval ony sjezdové prostory, které máme v podobě sálu Kulturního domu k dispozici, hned po rozevření opony se tento prostor dokázal díky Ořečovskému divadlu proměnit.

Ořečovské divadlo z Ořechova u Brna je mezi amatérskými soubory unikátním fenoménem, a to nejen pro své úctyhodné stoleté trvání. Ale tradice je pouze nadstandartním kreditem, který by bez dalších aspektů nefungoval. V čele souboru stojí již 28 let renesanční člověk Vlastimil Peška. Měli jsme v rámci festivalu Hobblik možnost shlédnout inscenaci, jež se opírá o text Ivy Peřinové *Zvířecí divadlo aneb Tramvaj do stanice konečná*, a který Peška převedl z loutkové jevištní podoby do podoby divadelní, která pracuje s živými herci.

Text má dvě roviny: první s humorem a občasnou lehkou ironií dává nahlédnout do světa zákulisních příprav inscenace a v pozadí se ozývá jemná parodie unikátního prostředí divadla. Navíc se jim daří využívat i grotesknosti tím, jež vzniká, že lidé hrají zvířata, aby skrze vlastnosti zvířat ukázali na směšné vlastnosti lidí. To, že herci hrají zvířata, a to se všim všudy, prvoplánově vnucuje nudné a infantilní zpracování. Tomu se ale Ořečovské divadlo dokázalo obdivuhodně vyhnout a zpracovalo tuto látku originálně a hlavně vtipně.

Zvířecí divadlo studuje známou pohádku O Červené Karkulce, již režisér interpretuje jako příběh o vlkovi, jež byl obětí lidské krutosti. Ale roli vlka dostane liška, která nikterak nepotlačuje své lovecké pudy. Nejprve v divadle sežere slepici, coby nápovědku, a poté si brousí zuby na nevinnou kachničku – inspicientku, kterou ztvárňuje všestranná herečka Helena Pešková. Zvířecí humanismus je popřen, skutečnost likviduje umělecké vize. Příběh je vložen symbolicky do tramvaje, v tomto případě do čísla sedm, která pomyslně uzavírá příběh na hřbitově.

Ořečovské divadlo pracovalo s pevným textem, který však osobitě zpracovalo použitím hudby a choreografie. Herci tančí, zpívají a hrají s takovou intenzitou a kvalitou, že je to staví na úroveň profesionálů. Všechny zvířecí postavy, které se ve hře objevily byly díky hercům nepřehlédnutelné, i když diváky nejvíce strhla inspicientka kachnička se svým stepovacím číslem a postava Jelena, ve které se představil Tomáš Slezák. Konec představení a bouřlivý potlesk, který nekončí a nekončí...

/Barbora Šulcová/

//recenze//

Slyšet! Vidět! Mluvit! Létat! Smát se... spolu v lince 6 na Čáře

M! / Divadlo Čára / NA LINCE 6 – II. VÝJEZD
režie Ladislav Stýblo // 27 / 2 / 04

Vo štvrtok o piatej som si nedal čaj, ale zhladol som autorský kabaret Divadla Čára A prebudil ma viac ako pár miligramov kofeínu s horúcou vodou.

Predstavenie *Na lince 6 – II. výjezd* je, ako už bystrý čitateľ pochopil z názvu, druhé vydanie Čárovského kabaretu. Predstavenie je zložené z krátkych scénok prekladaných pôvodnou hudbou (autori hudby Ondřej Šárek a Alfabetá Cindlerová). Čára si robí srandu z kabaretu, zo zlého Panpána, z dobrých hrdinov, z drog, z korupcie, ktorá sa týka iba tých ostatných a v neposlednom rade zo seba. Predstavením nás sprevádza kabaretiér a úžasná šoferka, ktorá je ako vystrihnutá z brnenskej šaliny. Jazda linkou 6 je veľmi dynamická a veselá, nudné dopravné zápchy sa nekonajú. Láďa Stýblo bol pri písaní scénara, a takisto pri réžii, nápadiť a herci jeho prácu podčiarkujú veľmi svojškými herckými výkonmi. Na podmanivý pohľad Jiřího Bartoňa asi v živote nezabudnem. Jiří Bartoň ma asi najviac zaujal i keď všetci účinkujúci podali veľmi vyrovnané a kvalitné výkony. Herectvo prechádzalo od extrémne expresívneho výkonu Alfabety v roli makovej respektíve ópiovej báby až po herecký ne výkon Láďu Stýbla v pesničke Neplakej. Pri tejto pesničke niektorí diváci s Láďom súcitili a dúfali, že vydrží dospievať, ostatní neverili, že to myslí vážne a zdržovali smiech. Táto pesnička bola v kontraste k ostatným, ktoré boli ozvláštnené dynamickou choreografiou.

Pri predstavení diváci sedeli na javisku, blízkosť obecnstva a hercov bola určite k dobru. V predstavení neboli použité žiadne špeciálne dekorácie alebo rekvizity. Pozadie akcie tvoril orchester po celý čas prítomný na javisku. Hudba bola výraznou zložkou, tak ako to pri kabarete býva. A bola to hudba zaujímavá, i keď miestami sa hudobníkom nedarilo.

Zdá sa mi zbytočné písať viac. Na lince 6 je kabaret a na kabarete sa má v prvom rade zabávať. Ak vám to teraz nevyšlo, nabudúce ich určite neprepásnite.

/Peter Jakuš/

< Tramvaj z představení

//výpověď//

„Snažím se nedělat průsery“

/dokončení/

.Nicméně to byly legály, kvůli kterým jste vlastně přišli. Co se týče fyzlů, znám tu snad už každého. Mokrát mě už honili a párkrát mě i chytli. Na střední jsem ale dělal atletiku a byl jsem první v republice na šedesát metrů. Když mě teď potkají a prohledají, těžko se jim vysvětluje, že spreje mám na kolo nebo na motorku. Beru to ale už s humorem.

Proto je pod tvou výstavou, která se právě koná v foyeru kulturního domu, napsáno „Pro legalizaci graffity 2003“?

Psaní gráfků na zeď ve strachu, že tě někdo načape, má sice svoje kouzlo. Jsou z toho ale zbytečné průsery, a to brzdí vývoj tohoto umění.

A co říkáš na stickers (nálepky)? Ty přece ještě nejsou tak potírané policií jako graffity.

Jo, tím se taky zabývám, dotáhl sem si to s sebou z Prahy. Teď dělám nějaký svoje věci i v tomhle směru. Dělam jen jednoduché tvary a stejně jako gráfký vyloženě pro srandu.

Jak dlouho ti vlastně trvá takový jeden výtvar?

Sprejování se snažím dělat do deseti minut. Vlastně i když dělám legály, dělám je co nejrychleji, protože to chci mít hotový a chci vidět, jaký to bude. Pokud jde o nálepky, tak ty si dělám doma v klídečku, a pak to někam hupnu.

Co se týče té srandy, čím se bavíš ve volném čase? Máš ještě jiné komičky?

Mám moc rád hudbu, hlavně hip – hop. Když mám náladu, někdy si napíšu i vlastní texty. Kámoš zase dělá hudbu, takže to spolu občas dáme dohromady. Možná vydáme i nějaký CD. Když to vyjde. Ale to jsou jenom takový plány.

Takže si vši plánuješ?

Ježiš, tak to rozhodně ne! Žiju v podstatě ze dne na den a vůbec nevím, co bude zítra. Snažím se spíš dívat do minulosti a poučit se z chyb.

Poslední otázkou se vrátíme k hudbě. Nezdá se ti, že se v poslední době stává hip – hop čím dál víc komerčním?

Podle mě hip – hop poslouchá poslední dobou čím dál víc lidí. Tohle není na škodu, ale nelíbí se mi taková ta malá šmejdí, co maj kapsáče fishbone a mikinu Eminem collection. Mrzí mě, že v Hodoši není žádný pořádný klub, kde by se lidi, který se zabývají touhle kulturou, mohli scházet a bavit.

Bylo by toho ještě určitě hodně, na co bychom se chtěli zeptat, ale bohužel Lukáš Toman nemá více času. Pospíchal na blížně neurčenou akci, a tak jsem se s ním přátelsky rozloučili a popřáli mu hodně štěstí v jeho dalších činnostech.

/Michaela Rýslerová, Honzík Hruška/

//do divadla//

Činoherní klub v Praze

Jean-Baptiste Molière: Misanthrop (Le Misanthrope)

Překlad: Vladimír Lukeš, překlad postavy Celimény: Vojtěch Mihálik, úprava a režie: Martin Čičvák, dramaturgie: Martin Kubran, Roman Císar, výprava: Marija Havran, hudba: JeanBaptista Lully
Činoherní klub v Praze, premiéra 30. října 2002

Činoherní klub v Praze uvedl klasickou Molièrovu komedii Misanthrop, která v nastudování hostujícího slovenského režiséra Martina Čičváka, slibuje opravdový zážitek. Přestože tato hra je považována za nejhlubší a nepropracovanější z Molièrových děl (v hlavě ji nosil přes dva roky), a v době svého vzniku (1666) se setkala, pro svou malou dějovost a hlavně ostrou kritiku tehdejší lehkomyšlné a pokrytecké šlechty na dvoře Ludvíka XIV, s velkým nepochopením. Téma pragmatického politikaření, přetvářky a pomlouvání provází společnost celá staletí, proto přenesení děje ze salónů 17. století do současnosti na střechu luxusní vily, hře nijak neublížilo, naopak zdůraznilo její naléhavost.

Alcest (Matěj Dadák) alias Misanthrop, tedy ten, který nenávidí lidi, v této inscenaci vystupuje jako zoufalý člověk, který se sice svým znechucením ze zkaženosti světa netají, ale na druhou stranu se nemůže vyrovnat s bolestí, jež mu způsobuje Celimena (Zuzana Fialová), kterou opravdově miluje, a jež je zosobněním všeho, čím tak sám opovrhuje. Alcest není poplatný ničemu, křičí ze své zraněné duše, protože se rozhodl neangažovat a raději zůstat „protivným solitérem,“ který se nebojí vmést lidem pravdu do tváře. Prohnaná Celiména baví celou společnost klepy a pomlouváním a věrnou lásku svým koketním způsobem slibuje na potkání. To vše Alcest ví, a přesto i potom, co Celimenu všichni její „přátelé“ odvrhnou, když vyjde najevo její pravá tvář, chce s ní odejít a vzít si ji. Celimena je ovšem nenapravitelná a raději přetpří všechno ponížení, než se vzdát své pokrytecké společnosti.

Náznačková scéna je tvořena plechovými stěnami, střešním oknem, kterým proniká na jeviště světlo a zábradlím, evokující výšku, z níž místní smetánka pozoruje a komentuje právě probíhající večírek. Dynamičnosti, jinak vcelku statického děje, dosáhl Martin Čičvák velice efektním prokládáním jednotlivých výstupů jakousi pantomimou za doprovodu hudby renesančního skladatele J. B. Lullyho.

Čičvákovo nové zpracování Misantrópa nejen dodalo hře na aktuálnosti, ale hlavně ji zpřístupnilo široké veřejnosti, jež se tak snadněji může seznámit s tímto mistrovským dílem. /bš/

www.cinoherniklub.cz

//na rozloučenou//

Andělé

*Nevídáno, neslýcháno
Přilítli tři andělé
Popřáli mi dobré ráno
Díval jsem se zmateně
Díval jsem se zmateně.*

*Nakoukli mi pod koberec
Otevřeli šuplíky
Odkryli mi peřinu
Sepsali mí milenky
Sepsali mí milenky.*

*Ref.: Moji drazí andělé
Snad se tolik neděje
Když se moje představa
Každý ráno lalala.*

*Jednou ráno – nevidáno
Ušklíbli se andělé
Nebylo mi sh/ry dáno
Vlezli do mé postele
Vlezli do mé postele.*

*Vítám vás tu milé slešny
Já jsem vážně strašně vděčný
Co pak jsem měl udělat
Začal jsem je kolíbat
Začal jsem je kolíbat.*

/z představení Divadla Čára *Na lince 6 – II. výjezd*
text Ladislav Stýblo / hudba Ondřej Šárek

//redakce//

Peter Jakuš / šéfredaktor,
Marie Honzíková, Judita Hoffmanová, Barbora Šulcová, Václav
Vomáčka //
grafika & sazba Martin Maryška //
tisk Denisa Plášková, Míša Herzánová

//produkční tým//

Martin Maryška, Kateřina Boukalová
Hodonínský koordinátor za Studentský parlament
Petra Nesvadbobová, Iva Vráblíková

www.divadlo.cz/mumraj

